U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka, JUDr. Zdeňka Kühna, Mgr. Daniely Zemanové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **A. Z.**, zast. JUDr. Markétou Soukupovou, advokátkou, se sídlem J. Průchy 1915, Most, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2010, č. j. OAM-11/VL-18-K01-2009, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 6. 2011, č. j. 16 Az 11/2010 - 36,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Markétě Soukupové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2880 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím neudělil žalobci (dále jen „stěžovatel“) mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), v platném znění. Stěžovatel, občan Kosova albánské národnosti, v průběhu řízení o žádosti tvrdil, že měl potíže se spoluobčany albánské národnosti v místě svého bydliště z důvodu předválečného vztahu své sestry s občanem srbské národnosti, ze kterého se narodilo dítě, byl vystaven slovním útokům, urážkám, vyhrožování zabitím a ponižování. Rodiče stěžovatele byli násilně přepadeni a okradeni, jeho sestry byly znásilněny. Následná trestní řízení nebyla dosud skončena a stěžovateli a jeho rodině nebyla poskytnuta patřičná ochrana před útoky spoluobčanů. Z těchto důvodů se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu a v případě návratu do země původu mu hrozí nebezpečí vážné újmy.

[2] Stěžovatel podal dne 8. 11. 2010 proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke krajskému soudu. V žalobě namítal, že žalovaný v řízení nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v nezbytném rozsahu. Krajský soud podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností, v níž uvádí, že žalovaný porušil základní zásadu správního řízení zakotvenou v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný sice označil výpověď stěžovatele a jeho sestry za nevěrohodnou, avšak tyto nijak neprověřil. Stěžovatel dále uvedl, že má odůvodněný strach z toho, že výhrůžky zabitím budou naplněny.

[4] Vzhledem k tomu, že se v daném případě jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s., tj. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná.

[5] Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde cit. rozhodnutí NSS jsou přístupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele „*jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je* [...] *též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.*“

[6] V návaznosti na první námitku stěžovatele zdejší soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu týkající se pronásledování na základě uplatňování politických práv. Přitom je potřeba mít na paměti, že za politická práva a svobody ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu se považují politická práva ve smyslu hlavy druhé oddílu druhého Listiny základních práv a svobod (rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008 - 67, publ. pod č. 1713/2008 Sb. NSS). Dle konstantní judikatury NSS „[n]*ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědí žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.*“ (rozsudek ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57).

[7] Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, vyslovil, že „[p]*okud je nesporné, že stěžovatel ani nenamítal skutečnosti svědčící o tom, že došlo nebo že by potenciálně mohlo dojít k zásahu do jeho lidských práv ve smyslu § 12 či § 14a zákona o azylu, či že je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech jeho žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný se nemusí dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat*.“ Tento právní názor v plném rozsahu dopadá i na případ stěžovatele.

[8] Klíčovým důvodem nevyhovění žádosti stěžovatele je to, že v jeho případě nelze mluvit o pronásledování ze strany státu (tj. státní administrativy), nýbrž ze strany soukromých osob. Touto problematikou se zdejší soud již mnohokrát v minulosti zabýval a závěry krajského soudu jsou v plném souladu s ustálenou judikaturou (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, rozsudek ze dne 2. 3. 2005, č. j. 4 Azs 271/2004 - 58, publ. pod č. 1347/2007 Sb. NSS, rozsudek ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 – 57, rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publ. pod č. 1749/2009 Sb. NSS, rozsudek ze dne 18. 12. 2008, č. j. 1 Azs 86/2008 - 101, publ. pod č. 1806/2009 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 19. 5. 2011, č. j. 2 Azs 6/2011 - 52). Navíc, což je pro věc ještě podstatnější, samotnému stěžovateli – na rozdíl od jeho sester – se nic závažného nestalo. Z jeho skutkového příběhu se jeví, že vskutku ohrožené jsou jeho sestry, nikoliv on sám.

[9] Za daných okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura poskytuje odpověď na posuzované námitky a krajský soud rozhodl plně v souladu s touto judikaturou. S ohledem na výše uvedené shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřijatelnou a proto ji v souladu s § 104a s. ř. s. odmítl.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[11] Krajský soud svým usnesením ze dne 3. 1. 2011, č. j. 16 Az 11/2010 - 17, ustanovil stěžovateli pro zastoupení advokátku. Takto ustanovená zástupkyně je oprávněna zastupovat účastníka řízení také v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby (sepsání doplnění kasační stížnosti) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Vzhledem k tomu, že advokátka prokázala, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokátka povinna z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 480 Kč. Ustanovené advokátce se tedy přiznává odměna v celkové výši 2880 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 27. října 2011

JUDr. Lenka Kaniová

předsedkyně senátu